

ΟΜΟΛΟΓΙΑ ΕΞΩΔΙΚΗ

Πράγματι, μερίδα της νομολογίας, θεωρεί την δήλωση του ασφαλισμένου στον ασφαλιστή του, δια της οποίας εκείνος δέχεται ότι είναι υπαίτιος του ατυχήματος, ως εξώδικη ομολογία του, η οποία εκτιμάται μεν ελευθέρως από το δικαστήριο¹[1], (δηλαδή δεν έχει δεσμευτική αποδεικτική δύναμη), πλην όμως όπως είναι φυσικό το δικάζον δικαστήριο θα λάβει σοβαρώς υπ' όψιν του την «ομολογία» αυτή και εντεύθεν ενδέχεται να δομήσει επ' αυτού το τελικό πόρισμά του επί της υπαιτιότητας, δηλαδή να καταλήξει ότι αποκλειστικώς υπαίτιος του ατυχήματος, άλλως συνυπαίτιος αυτού, είναι ο ασφαλισμένος.

Έχω τη νομική άποψη, ότι δεν πρόκειται κατ' ακριβολογία περί ομολογίας (δικαστικής ή εξωδίκου), διότι κατά την έννοια του νόμου²[2], ο ομολογών θα πρέπει να δέχεται ότι συνέβησαν πραγματικά περιστατικά (επιβαρυντικά γι' αυτόν) και μόνον. Όμως, η κρίση περί του εάν αυτός είναι ή όχι υπαίτιος ή συνυπαίτιος του ατυχήματος είναι νομική, δηλαδή είναι το συμπέρασμα νομικού συλλογισμού, επί τη βάσει των πραγματικών περιστατικών που ο ομολογών δέχεται ότι συνέβησαν και την υπαγωγή των περιστατικών αυτών στον προσήκοντα δικαιικό κανόνα (qualification), εν προκειμένω των άρθρων του ισχύοντος ΚΟΚ και του Αστικού Κώδικα. **Επί νομικής κρίσης δεν νοείται κατά το νόμο ομολογία.**

Συνεπώς, εάν ο αντίδικος επικαλεσθεί ενώπιον του δικάζοντος δικαστηρίου την «ομολογία» αυτή του ασφαλισμένου, θα πρέπει να αντιτείνουμε τις ως άνω νομικές σκέψεις, προς κατάρριψη του συναφούς ισχυρισμού του.

1

2